

saa vidt jeg ved, Tilfældet over det hele. Det ser ud til, at den Orlov, der var bevilget Fiskerne, har man været fuldt saa villig til at give, at Afkortning ikke har været saa almindelig for dem som for Landmændene. Om det beror paa, at vore Officerer har bedre Forstaaelse af Fiskeriet end af Landbruget, ved jeg ikke — jeg kan jo ikke tænke mig, at de skulde have særlig Anledning til at vise større Velvillie overfor Fiskerne. Jeg er imidlertid paa Fiskernes Vegne taknemmelig for, at man saa vidt muligt har givet den Orlov, som var tilladelig, men jeg kunde meget ønske, at det samme Forhold gjorde sig gældende ikke alene overfor Landbruget, men ogsaa overfor adskillige andre Mennesker, som i høj Grad til Tider trænger til at faa en saadan Orlov. Det vilde derfor, tror jeg, være heldigt, om man til Belysning af Sagen fik fremskaffet et Materiale, der viste, hvor mange Procent af dem, der har faaet Orlov, der har faaet den Orlov, som var tilladt, og hvor mange Procent der har faaet deres Orlov betydelig afkortet.

Jeg maa saa i Aar endnu en Gang gøre nogle Bemærkninger om Redningsvæsenet, men jeg skal gøre det saa kort som muligt for ikke at trætte ærede Medlemmer ved atter og atter at vende tilbage til dette Spørgsmaal. Jeg kan ikke helt forbigaa — jeg havde haabet at skulle kunne det — at omtale Spørgsmaalet om Olietøj og Søstøvler. Sidste Aar gik jo Forsvarsministeren ind paa at gøre et Forsøg i den Retning og fik Finansudvalgets Billigelse til at anskaffe Olietøj og Søstøvler til 2 Redningsstationer paa Vestkysten. Det var jo ikke nogen stor Opgave, der der blev givet Administrationen at løse, men jeg er alligevel noget tilbøjelig til at mene, at den har været lidt svær, for hvis det er sket nu, saa er det da vistnok for ret nylig, det er sket — for saadant noget som en Maanedstid siden var der, saa vidt jeg da kunde faa oplyst, endnu ikke kommet Olietøj og Søstøvler til nogen Station. Jeg ved vel, at de højtærede Ministre af og til udtaler, at alt, hvad der kan rettes Anklager for vedrørende Administrationen, har de Ansvaret for; men deri er jeg ikke helt enig, i alt Fald ikke i saadanne Tilfælde som nærværende. Hvis Forsvarsministeren med Finansudvalget er blevet enig om at antille et saadant Forsøg, og det bliver paalagt Administrationen at udføre det, ser jeg ikke rettere end, at hvis det ikke udføres, er det Administrationens Skyld.

Man vilde jo umulig kunne forlange, at en Minister skulde huske paa alle de umaadelige Mængder af Bevillinger, smaa og store, der vedtages og derefter føres ud i Livet. Naar jeg Gang paa Gang har ført dette Spørgsmaal frem, skyldes det ikke en fiks Idé eller Lyst til at blive ved at hænge mig i det samme, men det er nødvendigt at gøre det, thi det er nødvendigt at faa denne Foranstaltning gennemført, og naar vi ikke kan faa den almindelig gennemført, inden der er gjort et Forsøg, maa vi have Forsøget gjort. Det vilde heller ikke have været af Vejen, om Forsøget allerede var blevet paabegyndt i Sommer, og et saadant Sæt Olietøj og Søstøvler var blevet anbragt paa en af de Stationer, jeg erindrer, Deputationen omtalte, nemlig Fjaltring. For ikke lang Tid siden var i en af de svære Vestkyststorme, vi har haft, netop Redningsmandskabet ved Fjaltring Station udkommanderet og maatte holde sig en hel Nat ude for at have Øje med et opankret Fartøj. Selv om det endnu ikke er saa langt hen paa Vinteren, havde det ikke været af Vejen, om de Folk havde haft Olietøj og Søstøvler til Brug i en saadan stormfuld og maaske regnfuld Nat. Efteraarsstormene er begyndt. Er det dem, man har ventet paa for at gennemføre Forsøget, kan man rolig gennemføre det nu, thi de er inde.

Ogsaa nogle andre Smaating ved Redningsvæsenet vil jeg gerne spørge, hvordan det forholder sig med. Der var indgivet Andragende om at faa Vagtpengene forhøjet. I det første Andragende tror jeg, man var saa beskeden, at man sagde, at man vilde være tilfreds med en Forhøjelse fra 50 til 75 Øre pr. Time. Jeg vil anbefale, at man, naar man en Gang kommer til en Forhøjelse af Vagtpengene, forhøjer dem til 1 Kr. pr. Time. Man maa huske paa, at Vagtturene foregaar ikke i almindeligt Magsvejr, men under Forhold, hvor, som man plejer at sige med et lidt rask Udtryk, det ikke er Vejr til at jage en Hund ud i: I Storm, i Regn, mange Gange i Sne og Hagl og med et Hav, der gaar op i Klitterne, saa Vagtmandskabet maa rage sig igennem i Bælgmørke. Det vilde ikke være unaturligt, om man for saadan en Tur, der varer det meste af Natten, gav en Mand 3—4 Kr.

Man har ligeledes anket over Redningsmændenes Pension. Ogsaa denne Sag vil jeg haabe ret hurtigt bliver taget op, ikke alene til Overvejelse, men ogsaa